

ת"פ 58183/01/11 - מדינת ישראל נגד אבנר בוהארון

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 58183-01-11 מדינת ישראל נ' בוהארון
בפני כב' השופט בכיר חיים נחמיאס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבנר בוהארון

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

כתב האישום המקורי, הוגש לבית המשפט ביום ה- 24/1/2011.

על פי המתואר בכתב האישום, הנאשם הינו עוסק כהגדרתו בסעיף 1 לחוק מס ערך מוסף, שפתח את תיק העוסק מורשה שלו עוד בפברואר 1982 והינו בעל עסק למסחר במתכות וגרוטאות ברזל. נטען כנגדו, כי מביקורת חשבונות שנערכה לו עלה, שבמהלך השנים 2003-2005, נהג הנאשם לדרוש בדוחותיו התקופתיים למס ערך מוסף, מס תשומות בחשבוניות מס, מבלי שהיו בידיו מסמכים כדין להוכחת דרישתו זו, היות וחשבוניות המס הללו לא שיקפו עסקה בין הצדדים לה, כנדרש על פי חוק.

כתב האישום ייחס לנאשם שישה עשר אישומים (כעולה מטבלת החשבוניות בעמ' 2 לכתב האישום), בו מפורטות 16 החשבוניות שבהן המדובר, מבחינת השם, התאריך, תקופת הדיווח, מספר החשבונית וסכום המע"מ שהיא מדברת עליו.

נטען כנגד הנאשם, כי סך המס שניכה בדוחות המס התקופתיים ושלא כדין, בתקופת הדיווח פברואר 2004 ועד יולי 2005, מגיע כדי סכום כולל של 229,997 ₪ קרן מס.

בהוראות החיקוק, יוחסו לנאשם 16 עבירות של ניכוי מס תשומות, מבלי שיהיה לו לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק, עבירה בניגוד לסעיף 117 (ב) (5) לחוק; וכן 11 עבירות של מסירת ידיעה כוזבת, או שמסר דוח או מסמך אחר הכוללים ידיעה כאמור, עבירה בניגוד לסעיף 117 (ב) (1) לחוק.

השתלשלות הדיונים

לישיבה הראשונה ביום ה-3/11/2011, לא התייצב הנאשם. נאלצתי להוציא נגדו צו הבאה, הדיון נדחה ליום 29/12/2011.

לישיבה ביום ה-29/12/2011 התייצב הנאשם, הסביר כי לא הסתייע בידו למנות לו סניגור באופן פרטי וביקש להיות מיוצג על ידי הסנגוריה הציבורית. טען כי הגיע לאולם הדיונים בישיבה הקודמת, אך לא נכנס לאולם מאחר ולא הצליח להסדיר לעצמו ייצוג של עורך דין פרטי. בנסיבות העניין, החלטתי לאפשר לנאשם להשתחרר מצו ההבאה, אך בחתימה על התחייבות עצמית. החלטתי גם למנות לו סניגור ציבורי בתיק ודחיתי הדיון לתאריך 23/2/2012.

בישיבה מיום ה-23/2/2012, יוצג הנאשם ע"י עו"ד ירון אבני המלומד, מטעם הסנגוריה הציבורית.

בפתח הדיון, ביקשה ב"כ המאשימה המלומדת לתקן טעות סופר מבחינת השנים, שצריכות להיות 2004-2005. כתב האישום תוקן כמבוקש והוא סומן **ת/1**.

לאחר אלו הדברים, נשמע מפי הסניגור, בשמו של הנאשם, מענה לכתב האישום.

המענה לכתב האישום

הנאשם הודה בסעיפים 1 ו-2 לכתב האישום, בהיותו עוסק ובעל עסק למסחר למתכות וגרוטאות ברזל, אך הכחיש וכפר ביתר סעיפי כתב האישום. ציין בפה מלא, שאין לו טענה למשפט זוטא ולא טענת אליבי, טען כי העבירות שיוחסו לו אינן נכונות, הוא סיפק סחורה והיא סופקה לצד שלישי.

לאחר שטרם הגיעו ב"כ הצדדים לידי הסכמה בדבר העדים שיש צורך בזימונם לעדות, נדחה התיק דחיה נוספת לתאריך 22/3/2012.

לישיבה שנקבעה ליום ה-22/3/2012 הגיע הסניגור המלומד באיחור, אך הנאשם לא התייצב, לאחר שטען שנתקע עם רכבו בחולות. נאלצתי לדחות הדיון דחיה נוספת לתאריך 24/5/2012.

במועד זה ביקש הסניגור דחיה נוספת לאפשר לו לבוא בדברים עם המאשימה, לפיכך דחיתי הדיון פעם נוספת לתאריך 28/6/2012.

במועד זה ולאחר שלא הצליחו הצדדים להגיע להבנות, נקבע התיק להוכחות לתאריכים 7/2/2013, 28/2/2013, 7/3/2013.

פרשת התביעה

בפתח הישיבה ביום 7/2/2013, הוגשו בהסכמת הסנגוריה: אמרת הנאשם מיום 17/1/2006 (**ת/1**), פרוט המסמכים והפריטים שנתפסו (**ת/2**), (**ת/3**), (**ת/4**), דו"ח חיפוש (**ת/5**), צו חיפוש (**ת/6**), מזכר (**ת/7**), אישורים בדבר תפיסת מסמכים (**ת/8**), (**ת/9**), (**ת/10**), אמרת הנאשם מיום 25/5/2005 (**ת/11**) ומכתב של עו"ד ערן לוי (**ת/12**).

מיד ובסמוך החלו להישמע העדויות בתיק.

ע.ת. מס' 1 - מר דדון משה חוקר במע"מ משנת 1991. העיד, שהיה החוקר המוביל בתיק זה והוא אשר גבה את אמרת הנאשם ביום 1/5/2006 (נתקבלה בהסכמה וסומנה (ת/13).

ציין העד, כי הנאשם היה חשוד בעבירות מע"מ ומס הכנסה ומשכך, בחקירת הנאשם נכח אף חוקר ממס הכנסה, מר ג'קי ישראל כמצוין בעמוד הראשון של אמרת הנאשם (ת/13).

לדבריו, הציג בפני החשוד (הנאשם דן - ח.נ.) בחקירתו את החשבוניות 752 (ת/14) ו-756 (ת/15) ואת התייחסותו כתב העד באמרת החשוד (בעמ' 3, שורה 25), שם טען החשוד כי המדובר בעסקה חד פעמית והוא לא זוכר מי הבעל בית. לדברי העד, בהמשך, אמר לחשוד כי הבעלים של החברה שפרטיה מופיעים על החשבוניות נחקר וטען שאיננו מכיר את החשוד כאן. על כך השיב החשוד, ששילם לספק במזומן וליתר דיוק באמרתו השיב: "אני לא יודע את זה. בן אדם מביא לי סחורה, מביא חשבונית, אני לא בודק מי הוא ומה הוא" [עמ' 3, שורות 33-34 (ת/13)].

בפני העד הוצגו 3 חשבוניות נוספות (ת/16), (ת/17) ו-(ת/18) (שהוגשו ללא התנגדות הסניגור). המשיך העד וטען שהציג בפני הנחקר, אך זה טען בפניו שהוא לא יודע מי הבעלים ושילם כל הזמן במזומן.

הוסיף העד, שלא ניתן היה לחקור את בעל החברה כי היה בחו"ל, כעולה מהמסמך שהוגש ללא התנגדות (ת/19). העד הדגיש בפני ביהמ"ש, שהבעלים של העסק הנזכר בחשבוניות האחרונות הוא קיסלוב אלכסנדר שעזב את הארץ בתאריך 16/5/2004, דהיינו, עוד בטרם הוצאו החשבוניות (חשבונית ת/16 נושאת תאריך 31/7/2004, חשבונית ת/17 נושאת תאריך 31/10/2004 וחשבונית ת/18 נושאת תאריך 26/12/2004 - ח.נ.).

באשר ל-6 החשבוניות של '**א.ח. סחר במתכות**' [ת/20 (א-ו)], שאף הם נתקבלו ללא התנגדות הסניגור, ציין העד כי התייחסות הנאשם אליהן היה כי שילם במזומן ולא זוכר מי האיש, לא זוכר פרצופים. העד טען, שמבדיקה שערכו ברשות האוכלוסין וההגירה התברר, שהאדם שעמד לכאורה מאחורי חשבוניות אלו, חרוטו אנדריי, עזב את הארץ בתאריך 12/9/2004 כעולה מ-[ת/21 (א-ב)], שעה שהחשבוניות בהן מדובר ב-(ת/20) הינן מאפריל עד יולי 2005.

משנשאל העד לגבי התייחסות הנאשם לחשבונית מס' 0622 של '**טיב רון בע"מ**' (ת/22) [מורה על תיקון פרוטוקול בעמ' 18, שורה 19, צ"ל: "שנתקבלה וסומנה ללא התנגדות הסניגור כ-ת/22"], השיב העד והפנה לאמרתו של הנאשם (בעמוד 7, שורה 18), שם טען האחרון, כי לא עבד איתו הרבה, טען שהעסקה היתה ושולם במזומן.

ב"כ המאשימה ביקש להגיש את המסמך הכולל את פרטיו של האישיות הקשורה לתאגיד 'טיב רון בע"מ' נשוא החשבונית ת/22, שנתקבל ללא התנגדות וסומן (ת/23). ממסמך זה עולה, בין היתר, שהמדובר באדם בשם בוקרב גרגורי (כעולה מ-ת/24 שהוגש ללא התנגדות הסניגור), שעזב את הארץ ב 14/7/2004 ולא חזר מאז (כזכור, חשבונית ת/22 נושאת את התאריך 12/9/2004 - ח.נ.).

בהמשך, נשאל העד באשר להתייחסותו של הנאשם בחקירתו, לשתי החשבוניות על שם **ברכליס מיכאל** (ת/25) ו-(ת/26), שהוגשו ללא התנגדות הסניגור. השיב על כך העד, כי חקר את החשוד וזה טען כי שילם במזומן בכסף שהוציא מהבנק ושאת אותו ברכליס מיכאל, שפרטיו מופיעים על החשבוניות ת/25 - ת/26, איננו זוכר באופן אישי, אך טען כי

עבד איתו דרך שליחים. בהקשר זה הדגיש העד, שברלכיס מיכאל נחקר על דבריו אלו של הנאשם, אך הלה טען שאיננו מכיר את החשוד ולא עשה איתו שום עסקה ואיננו יודע איפה זה שדה עוזיה, מקום עסקו של הנאשם.

עוד הוגש ללא התנגדות הסינגור, פנקס הנהלת חשבונות - יומן קליטה של הנהלת חשבונות ממוחשבת של העוסק בוארון אבנר, הנאשם בתיק זה (ת/27). בכרטסת זו, כך הסביר העד, הופיע חישוב של 2 חשבונות על שם "השניים אלומיניום", אך את החשבונות עצמם הם לא מצאו.

(אציין שעמ' 21 לפרוטוקול חלק, המדובר בדף שהפרוטוקול דילג עליו ולמעשה יש להתעלם ממנו - ח.נ.).

לשאלת ב"כ המאשימה, מה היתה גרסת הנאשם ביחס לחשבונות אלו, השיב העד, כי הנאשם טען שלא ידע מי הבעלים, הוא לא בדק, אך הוא יודע שקיבל כסף. בהקשר זה ציין העד כי הספק **טלבי יעקב** נחקר, אך טען כי מעולם לא ביצע עסקה עם הנאשם וכלל איננו מכיר אותו.

בשלב זה הוגשו בהסכמת הסנגור, הבקשה שהגיש העד להוצאת צו למסמכים מכל תאגיד בנקאי על שם הנאשם וצו ביהמ"ש לעניין זה (ת/28), תגובת הבנק והתדפיסים מבנק מרכזתיל דיסקונט בע"מ ממאי 2005 עד נובמבר 2005 (ת/29), פירוט הפקדות והשיקים (ת/30) וכן שיקים רלוונטיים (ת/31) (מאחר והמדובר היה בשיקים מקוריים רבים, בהסכמת ב"כ הצדדים, הם נשארו בחזקת ב"כ המאשימה-ח.נ.). עוד הוגשו בהסכמה, בקשה להוצאת צו למסמכים וצו ביהמ"ש (ת/32), פניית העד החוקר לבנק המזרחי המאוחד (ת/33), תדפיסי חשבון הבנק של הנאשם מבנק המזרחי (ת/34), השיקים הרלוונטיים (ת/35). צילומים של שיקים נוספים, משלא מצא הבנק את השיקים המקוריים (ת/36).

לקראת סיום עדותו הראשית הסביר העד, כי ביקשו באמצעות הבדיקות בבנקים לבדוק אם הנאשם אכן שילם לאחד הספקים, אך לא מצאו אפילו אחד. בנוסף רצו גם לבדוק אם פעילות המזומנים מתאימה להיקף העסקאות, אבל גם את זה לא מצאו.

אין עוד חולק לגבי המענה שנתקבלו מבנקים אחרים (ת/37) שאין לנאשם חשבון נוסף בהם.

עד כאן עדותו הראשית של העד.

בחקירתו הנגדית השיב העד לכל שאלה שנשאל, לא נוקש בלשונו, לא נפגמה מהימנותו ואמינותו. כזכור, הוא חוקר במע"מ משנת 1991, כלומר למעלה מ-20 שנה. העיד על עצמו כי בתקופה שחקר את החשוד בתיק זה, שימש כבר 7 שנים בתפקיד חוקר. הכיר את מרבית הנפשות שפעלו בתיק, הסביר שספק זה מי שאמור לספק סחורה שצוין בחשבונות שבהן מדובר.

לדברי העד, בבדיקה שערך, לא רק שלא מצא תעודות משלוח, אלא שגם האנשים שסומנו בחשבונות הרלוונטיים כספקים, טענו שלא סיפקו סחורה (עמ' 26, שורה 22 ואילך). לדבריו, חשבונית אמורה לשקף עסקה בין שני צדדים, ובבדיקתו מצא כי העסקה כלל לא היתה קיימת, כלומר לא היתה עסקה. עוד ציין העד, שלא הסתפקו באמירתם של האחרים, לכאורה הצדדים לעסקה שטענו שאינם מכירים את הנאשם, אלא אף הלכו ובדקו את ספרי החשבונות שלהן - אך לא מצאו בהם העסקה שבה מדובר (עמ' 26, שורה 25 ואילך).

לשאלות הסניגור, חזר והדגיש העד, שהנאשם טען שאיננו זוכר למי סיפק את הסחורה ואם היה עושה כן, יכל העד לגבות מהם את המס.

בהמשך עדותו השיב לכל שאלות הסניגור. כך למשל משנשאל איזה עובדות מצביעות שלא נעשתה עסקה, השיב שבעסקה חייבים להיות שני צדדים, ומשצד אחד מתכחש לעסקה ולטובין - העסקה בין הצדדים לא התקיימה. בהמשך, משנשאל האם יתכן שהנאשם פגש בנציגי החברות, שהציגו עצמם בפני הנאשם כעובדים, השיב העד, שיתכן שיש לחברות שכירים או עובדים מטעמם, אך א.ח. סחר למשל, איננה חברה אלא אדם פרטי, ואדם פרטי איננו יכול לייפות כוחו לאדם אחר להוציא בשמו חשבונית. זאת ועוד, כאשר עומת עם דברי הנאשם שטען שהוא התעסק עם הנהג, השיב העד, שהנאשם לא מבין על מה הוא מדבר, כי זה אדם פרטי ולא חברה. הסביר העד שכאשר מדובר בחברה, על בעל המניות לבדוק אם החברה שלו ביצעה את העסקאות מול הנאשם, אך במקרה דנן אף אחד לא ביצע את העסקה.

ע.ת. מס' 2 - מר טלבי יעקב. העיד שהיה בעל מפעל לעבודות אלומיניום ובניין בשנים 2004-2005, ולחברה קראו "השנים אלומיניום בע"מ". המפעל ייצר והתקין אלמנטים בבניין. העיד כי לא עסק במסחר מתכות, למעט מכירת אלומיניום בקטן, אותם החזירו למפעל ממנו נקנו. סך הכל היה מדובר בסכומים של 500-1,000 ₪. העיד שהיה לו קשר אישי עם כל לקוח ולקוח, שמו של הנאשם לא אומר לו דבר וגם כאשר הביט בנאשם, לא זיהה אותו. כאשר הוצגה בפניו כרטסת (ת/27), שלפיה בחודשים פברואר-מרץ 2004, רכש הנאשם מהחברה של העד בשתי עסקאות פסולות מתכת בסך 262,457 ₪, השיב העד חד וחלק "בלתי אפשרי, לא יכול להיות" (עמ' 32, שורה 15). בהמשך הכחיש שקיבל כספים בגין עסקאות שכאלה.

ב"כ המאשימה ביקש להגיש פורמט חשבונית לדוגמא של אותה חברה של העד, זו נתקבלה בהסכמה וסומנה (ת/38). בהמשך עדותו הסביר העד, כי מכתבו של עוה"ד ערן לוי (שנתקבל וסומן ת/39) נכתב על רקע חקירת העד כחשוד במע"מ, לאור אותן חשבוניות על סכומים גדולים, שלא התאימו לחשבוניות, שכביכול הם הוציאו. בעקבות חקירה זו, פנה העד לעו"ד ובעקבות המלצתו, הגיש העד תלונה למשטרה על שימוש לרעה בחשבוניות (כעולה מת/39).

העד נחקר יחסית קצרות **בחקירתו הנגדית**. השיב לכל שאלה, עמד בגרסתו, אומנם אישר כי היו לו

כ-20 עובדים בתקופה הרלוונטית וכל נהג הוציא תעודת משלוח ושחשבוניות יצאו לאחר מכן. חקירתו הנגדית לא גרעה במאומה מעדותו הראשית על פיה חברתו הנזכרת לא עסקה במסחר מתכות, למעט החזרת אלומיניום למפעל ממנו קנו אותו וגם בסכומים קטנים ביותר.

בחקירתו החוזרת אישר כי היה לו שותף לעסק בזמנו, אך כל החשבוניות הוצאו על דעתו כי הוא היה האדמיניסטרטור (עמ' 35, שורה 1).

ע.ת. מס' 3 - בוריס סורובי בעבר, נשא את השם רפי בן שמואל. העיד, כי בשנים 2004-2005 עבד כשומר בחברת שרותי שומרים. עלה ארצה בשנת 1997 ומעולם לא היה עצמאי. לא היה לו רכב מסחרי על שמו ולמעשה לא היה לו רכב מעולם, גם לא רישיון נהיגה ישראלי. עבד 12 שעות בשמירה ולא התעסק מעולם במתכות. איננו מכיר את הנאשם. זו הפעם הראשונה שהוא שומע את שמו ורואה אותו עכשיו, לראשונה, באולם בית המשפט.

משהוצגו לו חשבוניות **ת/14** ו-**ת/15**, זיהה את מספר תעודת הזהות שלו כמופיע עליהן, אך הכחיש שהוא חתום עליהן. טען שלא החזיק מעולם חשבוניות מס על שמו ולא החזיק בעסק, הכחיש מכל וכל שסיפק לנאשם במאי ואוקטובר 2004 פסולת נחושת וגרוטאות.

לדבריו, פנה בזמנו בעצמו למשטרה לאחר שגנבו לו פנקסי שיקים. הציג אז את חתימתו האמיתית לדוגמא ואז הכל נסגר. מאז עברו כ-8-9 שנים.

בחקירתו הנגדית, אישר שכאשר שהגיש את התלונה במשטרה על גניבת השיקים, התלונן גם על גניבת תעודת הזהות, הדרכון, כמו גם מכשיר הנייד וכסף. הסביר כי למעשה גנבו את זהותו, אבל הוא עצמו לא נחשד במאומה.

ע.ת. מס' 4 - ברכליס מיכאל, עובד כיום כשכיר במעדניות. אישר שלפני 15 שנה עבד כעצמאי במכולת. היה לו אמנם רכב פרטי, אך מעולם לא היה לו רכב מסחרי ומעולם לא התעסק במתכות או ברזל. שמו של הנאשם לא אומר לו דבר ולא זיהה את הנאשם. הכחיש כי החתימות על החשבוניות **ת/25** ו-**ת/26** הינם חתימותיו וגם ציין שמספר הנייד איננו שלו. הכחיש כי סיפק לנאשם פסולת נחושת או כל דבר וגם הכחיש כי קיבל כסף כרשום בחשבוניות.

הסביר כי זומן בזמנו למשטרת אשדוד ולמס הכנסה ברחובות.

בחקירתו הנגדית השיב לכל שאלה, הותיר על בית המשפט רושם אמין לחלוטין.

ישיבת ההמשך נקבעה לתאריך 3.3.13. במועד זה הוגשו בהסכמת הצדדים תעודת עובד הציבור על 39 נספחיה (**ת/40**) ודוחות תקופתיים למע"מ של הנאשם (**ת/41**). כמו כן, הוגשה עדותו של שלום בן שושן על נספחיה (מדובר במנהל משרד הנהלת חשבונות אשר ניהל לנאשם את הנהלת החשבונות עד 2006 ובכך נחסכה העדתו של העד - ח.נ.). בנוסף, הוגשו המסמכים **ת/42 (א-ב)** שייתרו את העדת של עדת תביעה מס' 18.

בשלב זה הכריז ב"כ המאשימה אלו עדיו.

טענת אין להשיב לאשמה

בשלב זה, ביקש הסניגור לאפשר לו לטעון טענה של 'אין להשיב לאשמה' בכתב.

אפשרתי לו לעשות כן, אישרתי לב"כ המאשימה להשיב בתוך 21 יום.

ב"כ המלומדים של הצדדים העלו טענותיהם על הכתב, מיותר לחזור על הדברים, שכן כבר ניתנה על ידי החלטה בטענה זו ב-16/5/2013, המדברת בעד עצמה, ועל פיה דחיתי את טענת ההגנה וחייבתי את הנאשם להשיב לאשמה.

בישיבה מיום ה-23/5/2013, לא הופיע הנאשם בשל מצבו הרפואי. בהתחשב בטיפולים הרפואיים שעבר, דחיתי פרשת ההגנה ליום 3/9/2013.

לימים, הגיש הסניגור בקשת דחיה של הדיון שנקבע כאמור ליום ה-3/9/2013 לפרשת ההגנה, לאור מצבו הרפואי של הנאשם. כמובן שאיחלתי לנאשם בריאות שלמה והחלמה מהירה, הדיון נדחה ל-5/1/2014, אלא ששוב הוגשה בקשת דחיה על ידי הסניגור מחמת מצבו הרפואי של הנאשם ונאלצתי לדחות הדיון שוב לתאריך 6/4/2014.

פרשת הגנה

הנאשם והוא לבדו העיד להגנתו בישיבה מיום ה-6/4/2014.

טען כי היה עצמאי משנת 1979 עד שנת 1985, אז עבד במסגרות ועשה הסבת מקצוע למסחר בגרוטאות, בברזל ובאלומיניום. בשנת 1986, נכנס כשותף לעסק ששמו "מסיקה אפרים", השניים הקימו חברה עד לשנת 2000, או אז פורקה החברה והשותפים הלכו לדרכם.

הנאשם תאר את אופן עבודתו בעסק נשוא כתב האישום. טען שמגיעים אליו ספקים, יש לו משקל בכניסה לעסק, הוא שוקל ומשלם ללקוח מה שמגיע לו. הפגישות הללו נמשכות כרבע שעה, עשרים דקות, כאשר ההתחשבות נעשית במקום. הוא משלם בשיק או במזומן, הרוב במזומן. לדבריו בקופת העסק הוא מחזיק בתחילת יום עבודה בין 100,000 - 150,000 ש"ח במזומן.

העיד כי היה מזהה את הספקים באמצעות רישום מס' הרכב, שכן יש לו גם מצלמה בכניסה, יש גם תעודת שקילה בכניסה. טען שמקבל גם תעודת משלוח ושאת כל הניירת שם במגירה במשרד, בסוף כל חודש היה מרכז את כל תעודות המשלוח ונותן להנהלת חשבונות.

טען כי מעולם לא התחמק מתשלום מס, לדבריו שילם כדת וכדין, את כל תשלומיו ומעולם לא פספס יום אחד בתשלום, הכל שילם בזמן.

לדבריו, יכול להיות שטעה בעניין המזומנים, מנהל החשבונות שלו אמר שאסור לשלם במזומן, אך הוא חולה ואין לו כוחות ולא מרגיש אשמה, אבל יכול להיות שעשה טעות ששילם במזומן.

לדבריו, הרווח הוא בין 100-150 ₪ לטונה ולאחר ניכוי הוצאות שוטפות נשאר רווח נקי של 50 ₪ לטון. טען שהיקף הפעילות נע בין 500-600 אלף ₪ לחודש, ובהמשך תיקן עצמו ל 400 אלף ₪.

לדבריו, הגיעו למגרשו כ- 80-100 ספקים לחודש קטנים וגדולים כאחד. לדבריו את המזומנים היה מושך בבוקר מהבנק.

לטענתו, התמונות במצלמה היו שמורות ל-72 שעות, ציין כי לא ביקשו ממנו להצמיד התמונה להנהלת החשבונות. בהמשך טען כי הדברים נשמרים במשך 6 חודשים במחשב.

בחקירתו הנגדית טען בתחילה שנחקר פעם אחת, אך בהמשך הודה כי נחקר שלוש פעמים ואמר את האמת וכל האמת בכל הפעמים.

משהוצגו בפניו החשבוניות **ת/25 ו-ת/26** טען שהוא מזהה אותן. לשאלת בית המשפט השיב, שאם לא רשום בחשבונית

מספר השיק, אז הכוונה ששולם במזומן.

כאשר נתבקש להתמודד עם גרסתו של ע.ת. מס' 4, שטען שאיננו מכיר אותו, השיב על כך הנאשם: "אז הוא אמר, הוא שיקר" (עמ' 34, שורה 22). טען שהכיר אותו בטלפון, הגם שהודה בפה מלא כי מעולם לא נפגשו, רק נפגש עם הנהגים.

כאשר נשאל איזה אינטרס יש לו למיכאל לשקר? השיב הנאשם "אולי הוא משקר אתכם" (עמ' 34, שורה 28).

משהוצגו לו חשבוניות **ת/14 ו-ת/15**, לא הכחיש שמזהה אותן. כאשר נדרש להשיב לשאלה כיצד הוא טוען כי המדובר בעסקה חד פעמית אם מדובר בשתי חשבוניות? התחכם וטען כי אין רצף ביניהן (עמ' 35, שורה 8).

כאשר נתבקש להתייחס לגרסת ע.ת. מס' 3, השיב בין היתר: "אם היו עומדים איתו 5 דקות, היו מגלים שהוא שקרן" (עמ' 35, שורה 13). בהמשך טען שיש לעד זה אינטרס לשקר, אך לא יספ (עמ' 35, שורה 22).

משהוצגה לו הכרסת **ת/27** על שתי חשבוניות המס ובסכום כולל של 262,457 ₪, אישר אותן, אישר גם שלא בדק מי הבעלים של החברה שבה המדובר. כאשר נשאל אם מכיר את טלבי יעקב, טען שהוא אשדודי, אך לא מכיר אותו אישית (עמ' 35, שורה 31). משנדרש להתמודד עם ממצאי חקירתו של מר טלבי יעקב, שטען שלא הכיר את הנאשם, אישר הנאשם במפורש כי לא נפגש איתו מעולם, אך טען שיכול להיות שהתעסק עם השותף שלו בטלפון (עמ' 36, שורה 4).

משנשאל כיצד יתכן שהבעלים של אחת החברות, אלכסנדר, עזב את הארץ במאי 2004 ולא חזר מאז, ולכאורה המשיך הנאשם לעבוד איתו כ-6 חודשים בארץ, כעולה מתאריך החשבוניות המאוחר לתאריך שעזב את הארץ? תשובתו היתה: "אינני יודע" (עמ' 37, שורה 1). בהמשך ניסה להתחכם ולטעון שיתכן וישנה חברה קיימת וממשיכים להפעיל את העסק, גם הוא עצמו נסע לחו"ל עשרות פעמים.

עמד על שלו כי הסחורה סופקה בגין החשבוניות, הגם שהודה בפה מלא שלא בדק את האדם שהביא לו חשבונית ולא מי בעלי העסק (עמ' 37, שורה 12). טען שזה לא עניין אותו ודי היה לו בכך שהסחורה הגיעה אליו והוא משלם (עמ' 37, שורה 14).

בכך הסתיימה פרשת ההגנה מבלי שהובאו עדי הגנה נוספים.

ב"כ הצדים ביקשו לסכם טיעוניהם בכתב, ואפשרתי להם זאת.

סיכומי המאשימה

ב"כ המאשימה הגיש טענותיו בכתב, ביום 19/5/2014 המדברים בעד עצמם.

בפתחם, טען כי בפני בית המשפט הנכבד הובאו ראיות מספיקות, הן כמותיות והן איכותיות להוכחת כל יסודות העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום.

בתחילה, עמד על הרקע העובדתי ובהמשך, דן בראיות התביעה הראיה להוכחת האישומים והוכחת היותן של חשבוניות

המס הרלוונטיות, פיקטיביות.

עמד באריכות וסקר היטב את עדויות ארבעת עדי התביעה, על המוצגים והמסמכים שהוגשו באמצעותם ושעדותם התייחסה אליהם. טען שיש ליתן אמון מלא בעדי התביעה, שלדבריו עשו רושם אמין בעדותם.

מנגד, עמד באריכות על דברי הנאשם בעדותו בבית המשפט, כעד יחידי מטעם ההגנה בתיק. על כך שבחר שלא להתעמת עם דברי עדי התביעה 2, 3 ו-4, בדבר חוסר היכרותם עמו, התכחשותם המוחלטת לחשבוניות שלכאורה שייכות להם, לעסקאות ולתמורות הכספיות שהחשבוניות משקפות לכאורה.

לדברי ב"כ המאשימה, הנאשם פטר עצמו בתשובות שטחיות ונמנע לתת תשובות ברורות וישירות. לשיטתו, העדר קיומה של זהות בין הצדדים לעסקה, מספיקה ודי בה והותר, כדי להוכיח שחשבוניות המס הינן פיקטיביות ושלא הוצאו כדת וכדין.

בהמשך סיכומיו, עמד בפרוטרוט על דברי הנאשם בשלושת חקירותיו (ת/1, ת/11 ו-ת/13), על הסתירות ואי ההתאמות ביניהן ובין הגרסאות השונות שמסר.

טען ב"כ המאשימה, שהסברי הנאשם תמוהים ומוזרים ושלא התמודד כלל עם הטענות שהוטחו בפניו. כך למשל כאשר טען הנאשם שאיננו זוכר למי שילם במזומן סך של 478,787 ₪. כמו כן, גרסת הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם האמור בת/19, לגבי מר חרותו אנדריי שכעולה מהמסמך ת/21, עזב בכלל את הארץ ביום 12/9/2004, עוד לפני שיצאה החשבונית האמורה.

באשר לגרסת הנאשם, שאת הכספים במזומן היה מושך מחשבון הבנק בסכומים גדולים, הפנה ב"כ המאשימה את ביהמ"ש למוצגים ת/29 ו-ת/34 שאינם מעידים ואינם מראים על משיכות מזומנים בסכומים גדולים, מה גם שאין התאמה בין המשיכות מהבנק להיקף עסקאותיו עם ספקיו.

זאת ועוד, גם בבדיקה לגבי השיקים (ת/31, ת/35 ו-ת/36), לא נמצא סימן כלשהו המראה שנעשה בהם שימוש, כדי לשלם לכאורה למי מבעלי החשבוניות המתוארים בכתב האישום.

עוד ציין ב"כ המאשימה, שהעדר קבלות או אסמכתאות בגין התשלומים ששילם הנאשם במזומן, בסכומים גדולים, הנאמדים בכמיליון וחצי שקל, רק מלמדים על כך שגרסתו תמוהה ביותר ואין זה הגיוני, שכך יפעל אדם מן הישוב.

בהמשך נטען, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את קיומן של חשבוניות המס נשוא כתב האישום כחשבוניות פיקטיביות וזאת, גם כעולה מהודעתו של מנהל החשבונות של הנאשם שעדותו הוגשה בהסכמה (ת/41), המכילה גם את דו"חות המס התקופתיים שהוגשו על ידי הנאשם (ת/40).

נטען, כי הוכח גם מעבר לכל ספק סביר, יסוד "הכוונה" הנדרש בסעיפים הרלוונטיים להונות את רשויות המס, ש"הכוונה" במקרה דנן, נלמדת מנסיבות המקרה, ריבוי המקרים ומכך שהחשבוניות לא שיקפו עסקאות בין צדדים האמתיים להן. העובדה שהנאשם הביאן למשרד מנהל החשבונות, מלמדת על כוונתו לכלול אותן בדוחותיו התקופתיים לרשויות המס.

ביקש לדחות את טענות ההגנה שמרבית התשלומים נעשו במזומן, זאת לאור נתוני חשבונות הבנק שהוצגו, המלמדים שאין משיכות מזומנים בסכומים גדולים בזמנים הרלוונטיים.

באשר לטענת הנאשם שזכה בערעורו בביהמ"ש המחוזי על קביעת רשויות המס בעניין השומה, טען ב"כ המאשימה, כי ערעורו זה של הנאשם בעניין ההכרה בחשבוניות כהוצאות ברות ניכוי, נדחה לעניין זה.

נטען, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את כל יסודות העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום וביקש להרשיעו בגין.

סיכומי ההגנה

בתאריך 20/6/2014, הגיש הסניגור המלומד עו"ד ירון אבני, סיכומי ההגנה. שב חזר ושנה טענתו כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח מעבר לספק סביר את עובדות כתב האישום ולמצער את חלקן, לפיכך, ביקש לזכות את הנאשם, מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום או למצער בחלקן.

הדגיש, כי שלושה מעדי התביעה (מס' 2, 3 ו-4) העידו כי כלל אינם מכירים את הנאשם. הנאשם מעולם לא טען שאיתם התקשר בביצוע העסקה, לפיכך נטען על ידי ההגנה, כי ככל הנראה מאן דהוא נטל את זהותם וביצע עסקאות בזהות בדויה, בין היתר, גם עם הנאשם.

הוסיף וטען, כי מהעדר ההיכרות של הנאשם עם שלושת עדי התביעה הנ"ל, לא ניתן להצביע על כוונתו של הנאשם להתחמק מתשלום המס, כנדרש מהוראת הסעיף המיוחסת לו בכתב האישום. חזר וציין, כי המאשימה לא הרימה את הנטל להוכיח מעבר לספק סביר את דבר "הכוונה הפלילית" ואת המודעות הפלילית הנדרשת להרשעה, במעשים המיוחסים לנאשם.

עוד נטען, כי המאשימה לא העמידה כל ראיה שהמדובר בעסקאות פיקטיביות, שלא עומדת מאחוריהן עסקה. נטען, שלפחות לגבי חלק בלתי מבוטל מהחשבוניות שצויינו בכתב האישום, לא הביאה המאשימה כל ראיה לאי כשרותן, לא הובאו לעדות מנהלי החברות הנוגעות בדבר ולא עדים להוכחת השימוש הבלתי מורשה לכאורה, במספרי הזהות שלהם על גבי החשבוניות שבהן מדובר.

לפיכך, לדברי הסניגור, לא הוכחה ולו לכאורה, אשמתו של הנאשם וודאי שלא הוכח היסוד הנפשי של העבירה הנדרשת להרשעה. לדבריו, המאשימה כשלה להוכיח את יסודות העבירה לגבי 10 החשבוניות המפורטות בסעיף 3 לכתב האישום, בשל אי העדת העדים הרלוונטיים לחשבוניות הספקים המפורטות בסעיף הנ"ל.

עוד טען הסניגור, כי התנהלות הנאשם, אינה עולה כדי ביצוע העבירות לפי חוק מע"מ, זאת, לאור גרסת הנאשם שניהל את עסקיו במזומנים, כנהוג וכמקובל בענף סחר גרוטאות. נטען כי היה זה מנהגו, לחם חוקו, כך ניהל את עסקיו, מימים ימימה, ואין בכך כדי לפגוע או להטיל דופי במעשיו. לדברי הסניגור, הגם שיתכן שכשל הנאשם, אך מן הצד הטכני, בניהול פנקסי עסקיו, זאת נוכח העובדה שאיש לא הנחה אותו כי קיים איסור לתשלום במזומנים, עדיין עומדת לו חזקת החפות נוכח טענתו שלא ידע כי חל איסור לתשלום במזומנים. מה גם שמנהל החשבונות לא הגיע למסור עדות ולא

סתר טענותיו של הנאשם בהקשר זה.

עוד נטען, שהיקפי הפעילות של הנאשם עלו כדי מאות אלפי שקלים בחודש, מאות עסקאות עם מאות ספקים מידי חודש בחודשו, מרביתם במזומנים, משכך, יכול ולא זוהתה באופן מוחלט וחד ערכי זהותם של הספקים נשוא כתב האישום, אך אין בכך כדי להסיק שהמדובר בעסקאות פיקטיביות, שאינן משקפות עסקה.

ביקש הסניגור, גם לסמוך על מסגרת ההליך האזרחי שהתנהל בין הצדדים ולקביעת נשיא בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, לגבי שיעור הרווח הגולמי שמדובר בנסיבות הענין בעסקו של הנאשם, נטען, כי אין ספק שפסולת המתכת שנמכרה על ידי הנאשם גם נרכשה ממאן דהוא, שכן הנאשם לא מייצר פסולת זו.

טען להעדר עימות עם המתחזים (כעולה מסעיפים 29-34 לסיכומיו), טען לכשל בהוכחת טענת קיזוז חשבונית הפיקטיביות ודיווח כוזב לשלטונות המס (כעולה מסעיפים 35-39 לסיכומיו) ולכשל בהוכחת יסוד "הכוונה הפלילית" (כעולה מסעיפים 40-57 לסיכומיו).

אחרית דבר סיכומיו היתה, כי סבור שהמאשימה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום, למצער, לגבי חלקו, לא הוכחו היסודות הנדרשים ל"כוונה" להתחמק ממס.

לפיכך ביקש לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

דין והכרעה

לאחר שנשמעו העדים שהעידו בתיק זה, לאחר שעיינתי במסמכים שהוגשו כראיות בתיק, לאחר שקראתי את סיכומיהם הממצים של באי כוחם המלומדים של הצדדים, מזה ומזה, ויותר מפעם אחת, הגיעה העת להכריע דין בתיק זה.

ראשית לכל, לעניין מהימנותם של העדים בתיק זה - מחד גיסא, התרשמתי שכל עדי התביעה ללא יוצא מן הכלל העידו אמת לאמיתה בתיק זה. לאיש מהם לא היה דבר כנגד הנאשם. לא העליל עליו עלילות דברים. כל אחד מעדי התביעה, כך התרשמתי, העיד אמת לאמיתה כמפורט בפרשת התביעה. איש מהם גם לא נוקש בלשונו בחקירתו הנגדית על ידי הסניגור המלומד ואמינותו לא נפגעה בה. כל אחד מהעדים גם התייחס למסמכים הרלוונטיים שהוצגו לו ודבריו עולים בקנה אחד עם המסמכים והראיות שבכתב.

מאידך גיסא, עדותו של הנאשם שהעיד לבדו מטעם ההגנה, לא הותירה בעיני רושם אמין כלל ועיקר וגם זאת בלשון המעטה.

כידוע, במשפט הפלילי, לא על נאשם להוכיח את חפותו והנטל מוטל מתחילתו ועד סופו על כתפי המאשימה וכל ספק סביר פועל לטובת הנאשם. יחד עם זאת, הנאשם כאמור, בעדותו בביהמ"ש, עשה רושם עגום ביותר. אין ספק שעשה הכל כדי להרחיק את חוצנו מהאחריות הפלילית בתיק זה. בעניין זה לא רק שבחר שלא להשיב תשובות מלאות, ברורות, ישירות, חד משמעיות, אלא התחמק במתן תשובותיו. גרסתו בביהמ"ש לא היתה אמינה בעיני כלל ועיקר.

ב"כ המאשימה, לא הניח אבן על אבן בסיכומיו ואף ערך השוואה מדוקדקת ומפורטת בין דברי הנאשם בביהמ"ש אל מול גרסאותיו בחקירותיו (ת/1, ת/11 ו-ת/13) ואף השווה בין לבין עצמן.

התרשמתי, שהנאשם חתר להותיר את התנהגותו לוטה בערפל ומתוכה ביקש להסיק את זיכוי מחמת הספק הסביר בתיק זה - ולא היא.

הנאשם אמנם לא צריך להוכיח את חפותו, ואולם, בתיק שכזה, כאשר ביהמ"ש התרשם מאמינותם ומהימנותם של כל עדי התביעה שהופיעו בפניו, בה בשעה שגם לא היתה מחלוקת לגבי מרבית המסמכים שהוגשו בתיק זה, אל מול גרסתו המתחמקת מתשובות והלוטה בערפל של הנאשם - נחה דעתי כי בסופו של יום, עמדה המאשימה בנטל המוטל עליה והוכיחה שהנאשם עבר את כל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

אני קובע באופן נחרץ וברור כי התרשמתי שאכן החשבוניות המופיעות בעובדות כתב האישום הינן חשבוניות פיקטיביות, שהנאשם ולא אחר עשה בהן שימוש שלא כדין, והכניס למערכת הנהלת החשבונות שלו ובכך גילה את דעתו בכוונת מכוון מבחינת היסוד הנפשי הנדרש, לעבור העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

נחה דעתי כי הוכח בפני מעבר לכל ספק סביר כי המדובר בחשבוניות פיקטיביות, שלא שיקפו נאמנה עסקאות בין הצדדים המצוינים בהן, אף לא שיקפו את העסקאות שהן לכאורה מעידות עליהן.

למסקנתי זו באתי לאור העדויות שכאמור הובאו כאן מטעם המאשימה בעדים ובמסמכים, כאשר מנגד עומדת לה בבדידותה עדותו המיתממת של הנאשם. מיתממת, שכן זו המילה המשקפת לעניות דעתי את התרשמותי מגרסאותיו של הנאשם ומעדותו בפני, כאשר ביקש כביכול מאחורי הגרסה כי מרבית העסקאות בוצעו במזומן לעורר ספק בראיות שנאספו כנגדו.

אכן, לכאורה, לכסף המזומן אין ריח וקשה להוכיח את מקורו. במקרה דנן לא יוכל הנאשם להיושע מטענתו, כי כביכול איש לא הנחה אותו שקיים איסור לתשלום במזומנים, טענה שניסה להטיל על מנהל החשבונות שלו, אך כאמור, ממנה, לא ייושע. גרסתו זו כפי שהוכיח בצדק ב"כ המאשימה בסיכומיו, אינה עולה בקנה אחד עם המסמכים שנאספו בתיק, אותם מסמכים בנקאיים, שאינם תומכים בגרסת הנאשם. אכן מדובר בגרסה בלתי סבירה ובלתי הגיונית, כאשר הנאשם מבקש לטעון שהוא משלם במזומן סכומי עתק של עשרות ומאות אלפי שקלים, איננו זוכר למי שילמם, איננו מוסר הסבר מספק למקורן. גרסתו, כי הוציא את הכספים מחשבון הבנק שלו, איננה תואמת את המסמכים הבנקאיים כאן, אין לו קבלות על תשלומים כה ניכרים.

סיכומם של דברים, מקובלים עלי סיכומיו של ב"כ המלומד של המאשימה ואני מעדיפם על פני סיכומי ההגנה.

הסניגור המלומד כדרכו, עשה כל אשר לאל ידו לייצג את הנאשם נאמנה, אולם כמובן, אין לו, אלא מה שעניו ראו ואוזניו שמעו, מאת הנאשם והראיות בתיק. כאמור, הסניגור המלומד לא חסך דבר מהנאשם, אך ההכרעה בתיק נופלת לה, על קביעת אמינות ומהימנות. חוסר מהימנותו של הנאשם בפני מחד, גרסתו והסבריו הבלתי אמינים ובלתי סבירים בעיני, מהם ביקש להבנות, אל מול ראיות המאשימה ועדיה, שהניחו בפני תשתית ראייתית מספקת לביסוס אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

על המאשימה לא מוטל הנטל להוכיח באופן וודאי או מוחלט, את אשמתו של הנאשם במשפט הפלילי, אלא אך מעבר לכל ספק סביר. הדברים ברורים וידועים. הספק, שטען הנאשם לו ושהסניגור טען בסיכומיו, איננו מגיע כדי ספק סביר בעיני כלל ועיקר, ספק תיאורטי וספק בעלמא, שאיננו גורע במאומה את הוכחת האשמה מעבר לספק סביר.

סיכומם של דברים, משבאתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה בפני מעבר לכל ספק סביר מתוך הצטברות של כל

הראיות והעדויות שנאספו בתיק זה ושהובאו בפני ביהמ"ש, את כל עובדות כתב האישום, אני מחליט להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ה, 02 אוקטובר 2014, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים